

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Duda Attila ügyvéd által képviselt I- II. rendű felpereseknek, a dr. Karczub Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 25. napján meghozott, 28.P.22.419/2007/35. számú ítélete ellen, az alperes részéről 36. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezéssel meg nem támadott részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését pedig részben megváltoztatja, és az I. rendű felperes elsőfokú perköltségét 42.780 (negyvenkettőezer-hétszáznyolcvan) forintra leszállítja. Egyebekben az első fokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 15 napon belül 6.000 (hatezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak felhívásra 7.200 (hétézer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesek jogelőde 2003. december 26-án, személygépkocsi utasaként halálos közúti balesetet szenvedett. A felperesek keresetükben az ezzel összefüggésben keletkezett vagyoni és nem vagyoni káraik megtérítésére kérték kötelezni az alperest. Az alperes ellenkérelmében azért kérte a kereset elutasítását, mert a felperesek jogelőde a biztonsági öv használatának elmulasztásával maga is közrehatott 20 % mértékben a balesetben, és e közrehatást figyelembe véve a felperesek kárát peren kívül megtérítette.

Az elsőfokú bíróság ítéletével arra kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felpereseknek személyenként 2.000.000-2.000.000 Ft nem vagyoni kártérítést, ennek kamatait, 900.000 Ft-nak a kamatait, 66.700 Ft-ot és ennek kamatait, továbbá 2008. október 10-től kezdődően, véghatáridő nélkül havi 20.000 Ft baleseti járadékot és 984.000 Ft lejárt járadékot. Emellett az alperest az I. rendű felperes részére 48.000 Ft, míg a II. rendű felperes részére 72.000 Ft elsőfokú részperkölség megtérítésére kötelezte, rendelkezett továbbá a le nem rótt kereseti illeték viseléséről is. Az alperes kártérítési felelősségét a Ptk. 345. § (1) bekezdése és a 171/2000. Korm. rendelet 7. §-a alapján állapította meg. Úgy foglalt állást, hogy a baleseti mechanizmus figyelembevételével a halálos eredmény abban az esetben is bizonyosan bekövetkezett volna, ha a felperesek jogelőde használja a biztonsági övet, ennek következtében a KRESZ 48. § (3) bekezdésébe ütköző mulasztása a kár bekövetkezésében nem játszott szerepet. Ezért a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján kármegosztásra nem látott lehetőséget. Az I. rendű felperes részére a Ptk. 355. § (3) bekezdése alapján a felperesek jogelődjének a kertművelésben, valamint a ház körüli feladatok körében kiesett tevékenységének pótlására együttesen állapított meg járadékot. Ennek összegét a mezőgazdasági terület gondozásának szakértő által kalkulált ellenértéke és annak figyelembevételével határozta meg, hogy a néhain kívül a felperesek is részt vállaltak ebből a tevékenységből. Értékelte továbbá a néhai által a ház körül elvégzett tevékenység jellegét is. Mindezek alapján 2008. október 10. napjától kezdődően véghatáridő nélkül havi 20.000 Ft járadék, továbbá a lejárt 984.000 Ft járadék megfizetésére kötelezte az alperest. Az elsőfokú bíróság a részperkölségről a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az egyes felperesek pernyertességének, pervesztességének arányában rendelkezett.

Az ítélet részbeni megváltoztatása, a baleseti járadéknak havi 10.000 Ft-ra, a lejárt járadéknak 492.000 Ft-ra történő leszállítása iránt az alperes terjesztett elő fellebbezést. Az elsőfokú bíróság döntését a mezőgazdasági kisegítő címén megállapított járadék mértékének eltúlzott megállapítása miatt támadta. Azt sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság egyrészt a mezőgazdasági munka ciklikus jellegét, másrészt pedig azt hagyta figyelmen kívül, hogy a felperesek saját maguk is végeztek munkát. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a szakértő által a teljes időszakra kalkulált 768.000 Ft helyett lejárt járadékként 984.000 Ft-ot állapított meg. Rámutatott, hogy 8 hónapra számítva ez havi 30.000 Ft költségnek felel meg, amelyet eltúlzottnak minősített. Támadta továbbá az ítéletet az I. rendű felperes részperkölségének összege miatt is.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú ítélet helybenhagyására irányult.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg és az irányadó jogszabályok alapján, helyes indokok mellett hozta meg érdemi döntését is. Ezért az ítélet táblája a per fő tárgya tekintetében a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján, helytálló indokaira utalással hagyta helyben az elsőfokú bíróság ítéletét. A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel az alábbiakat emeli ki az ítélet táblája:

Az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes két jogcímen, mezőgazdasági kisegítői, illetve ház körüli kisegítői költségek pótlása címén előterjesztett járadékigényét együttesen bírálta el, és e két címen együttesen állapította meg az alperes által a fellebbezésben sérelmezett járadékot. A kerti munkák tekintetében kellően megalapozott mezőgazdasági szakértői vélemény áll rendelkezésre a költségek évenkénti meghatározásához. Az elsőfokú bíróság a Pp. 206. § (3) bekezdése alapján a szakvélemény szerinti költségek mellett mérlegelési körébe vonta azt a körülményt is, hogy a felperesek a balesetet megelőzően maguk is részt vettek a kerti munkákban, így a kertműveléssel kapcsolatos költségek teljes egészében nem háríthatók át az alperesre. Ugyancsak mérlegeléssel állapította meg az elsőfokú bíróság a felperesi jogelődnek a ház körüli munkákból való kiesése miatt jelentkező költségeket. A munkák jellegéből (tetőjavítás, vízvezeték-szerelés) következik, hogy azokat a felperesek maguk nem tudják elvégezni a néhai helyett, felmerülésük esetén szükségképpen szakembert kell igénybe venniük, amely olyan költséget eredményez számukra, amelyet a néhai életében nem kellett viselniük. Ezek a költségek nyilvánvalóan nem határozhatók meg pontosan, az azonban egészen bizonyos, hogy ezek jövőbeni felmerülésével a felpereseknek kára keletkezik. Ezért az elsőfokú bíróság a Ptk. 359. § (1) bekezdése szerinti általános kártérítésként okszerű mérlegeléssel állapította meg az I. rendű felperest ezen a címen megillető baleseti járadékot.

Tévedett azonban az elsőfokú bíróság az I. rendű felperes részperkölségének meghatározásánál. Az I. rendű felperes keresete a Pp. 24. § (1) bekezdése, valamint (2) bekezdés a) pontja szerinti perérték számítás mellett 3.930.000 Ft megfizetésére irányult, az ítélet pedig 2.306.700 Ft megfizetésére kötelezte az alperest. Ennek eredményeként 713.100 Ft-tal nagyobb összeg erejéig lett pernyertes, mint pervesztes, így az őt megillető ügyvédi munkadíj alapja ez utóbbi összeg. Ezt alapul véve a 32/2003. IM rendelet 3. § (1), illetve (2) bekezdés a) pontja alapján kerekítve 35.650 Ft ügyvédi díj forgalmi adóval növelten 42.780 Ft részperkölség illeti. Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az I. rendű felperes részperkölsége tekintetében az első fokú ítéletet részben megváltoztatta.

Az alperes fellebbezése csupán a perérték számítása szempontjából figyelmen kívül maradó perkölség tekintetében volt részben alapos, egyebekben alaptalan volt, ezért pervesztes lett. Erre figyelemmel a Pp. 239. §-a folytán a fellebbezési eljárásban is irányadó 78. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az I. rendű felperes másodfokú perkölségét.

A Fővárosi Ítéltábla a le nem rótt fellebbezési eljárási illeték viseléséről a 6/1986. IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2009. május 27.

Dr. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke Dr. Németh László s. k. előadó bíró Dr.
Szücs József s. k. bíró